Deset dopisů Olze

1933 – 1996

Deset dopisů Olze

VÁCLAV HAVEL

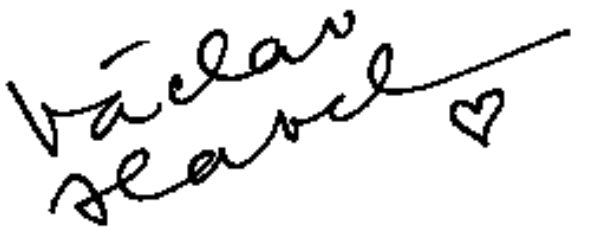

1997

© Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

OBSAH

Životopis paní Olgy Havlové	str. 9
Dopis číslo 1	str. 11
Dopis číslo 13	str. 15
Dopis číslo 16	str. 27
Dopis číslo 17	str. 57
Dopis číslo 35	str. 67
Dopis číslo 62	str. 71
Dopis číslo 75	str. 77
Dopis číslo 95	str. 83
Dopis číslo 129	str. 87
Dopis číslo 144	str. 91

Životopis paní Olgy Havlové

Narodila se 11. července 1933 v Praze. Vyrůstala na pražském Žižkově a měla dosti tvrdé dětství. Od svých patnácti let se starala jak sama o sebe, tak i o pět dětí své starší sestry. Pracovala jako účetní, skladnice, prodavačka. S Václavem Havlem se seznámila v roce 1953 a v roce 1964 se za něj provdala. Pak pracovala jako uvaděčka v Divadle Na zábradlí, kde Václav Havel působil, a odkud v roce 1968 odešli.

V době věznění Václava Havla pokračovala místo něj v práci na samizdatové edici Expedice a byla proto obviněna z podvracení republiky. Z dopisů, které jí Václav Havel adresoval z vězení, vznikla později kniha „Dopisy Olze“, přeložená dnes do mnoha jazyků. Spolupracovala též na vydání Originálního videojournalu, který dokumentoval činnost disentu v Československu.

V tradici Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných založila s přáteli z Charty 77 počátkem roku 1990 „Výbor dobré vůle“. V roce 1992 založila Nadaci Olgy Havlové a členové Výboru dobré vůle se stali členy její správní rady, jíž paní Olga Havlová předsedala. Hlavním cílem Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové je pomáhat lidem se zdravotním postižením, lidem opuštěným a diskriminovaným v jejich zařazení do společnosti.

Činnost Výboru dobré vůle začala být brzy známá i v zahraničí. V některých zemích Evropy i v zámoří vznikly organizace k podpoře hlavních cílů nadace.

K pátému výročí založení Výboru dobré vůle se paní Olga rozhodla, že Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové bude každo-

ročně udělovat „Cenu Olgy Havlové“ osobnosti se zdravotním postižením, která se velmi zasloužila o zlepšení podmínek života zdravotně postižených. Podobně jako jiné její aktivity, i tato cena má působit na lepší poznání života lidí s postižením, na vnímání jejich specifických potřeb a integraci do společnosti.

V roce 1991 jí norská nadace Stiftelsen Arets Budeie udělila prestižní cenu „Žena roku 1991“. V roce 1995 byla oceněna medailí Přemysla Pittra a stala se „Ženou roku 1995“ České republiky.

Paní Olga Havlová se celý život neúnavně věnovala vytváření podmínek pro vznik občanské společnosti. Tento odkaz zanechala i nadaci, kterou založila.

Zesnula v Praze dne 27. ledna 1996.

M. Č.

1/ 4. 6. 79

Milý otče, milý Puzuku, milá Květo,

zdravím vás ze svého dalšího pobytu v Ruzyni. Nemějte o mě starosti, já se neztratím. Posílám vám dopis pro Olgu, protože nevím, kde je a jak je to na Hrádečku s poštou.

V.

Milá Olgo,

astrologové měli, jak se ukazuje, pravdu, když mi předpovídali na tenhle rok zase vězení a když říkali, že bude horké léto. Tady je skutečně hrozné horko, je to jakási permanentní sauna. Mrzí mě, že Ti má nová basa způsobí asi hodně komplikací. Podle mého názoru bys měla zůstat na Hrádečku, hospodařit tam, starat se o políčko, zvelebovat dům, chodit se psy k rybníku atd. Vždycky by tam s Tebou mohl být někdo z rodiny nebo někteří přátelé, kteří by tam chtěli trávit dovolenou. Nemá smysl, abys byla v Praze – mně tady nemůžeš nijak pomoct a co bys tu celé dny dělala? Ostatně byt jsme beztak půjčili. Bylo by ovšem zapotřebí, abys začla jezdit autem, abys mohla na nákupy apod. A nebyla pořád na někoho odkázaná. Zkrátka měla bys žít, jako bych byl někde na výletě, tedy úplně normálně. Tím mi nejvíc pomůžeš: když budu vědět, že se máš dobře a že je o Tebe postaráno. Jak dlouho

na tomhle výletě budu, ovšem nevím, nedělám si iluze, a vlastně o tom téměř nepřemýšlím. Vůbec o našem „případě“ moc nepřemýšlím – není totiž o čem přemýšlet: ta věc je jasná a mně je taky jasné (po všech zkušenostech), co a jak mám dělat. Myslím na docela jiné věci. A mrzí mě, že o nich nemůžu psát. Vězení jako takové je ovšem děsná otrava, koho by bavilo celé dny jen civět do zdi, ale snáším ho s každým novým pobytem líp, protože moc věcí, které mne dřív vyváděly z míry, mne teď nemůže překvapit nebo rozházet. Největší starost mám, jestli kvůli mně nemají někteří lidé venku potíže; o tom mi, prosím, napiš. Jsem hrozně rád, že mne zastupuje Dr. Danisz, i když to asi není nadlouho. Moc pozdravuj Andulku a dej jí, prosím, můj dopis přečíst. Je mi líto, že jí nemůžu psát, ale ona by mi snad napsat mohla. Každý podvečer poslouchám skotačení dětí na nedalekém hřišti, takže mám přeci jen jakýs takýs kontakt s vnějším světem. Trochu zkouším jógovat, ale je tu na to málo místa; každý pohyb musí být na milimetr vypočítán. A taky je na to dost horko. Kdybys mi posílala balík, tak jako obvykle: šťávy v prášku, citróny, plátkový sýr, doutníky, trochu inst. kakaa apod. A hlavně mi hodně piš; víš přece, jak tu je pro člověka každá informace důležitá. Včetně takových informací, jak snáší náš trávník to sucho. Zatím končím, nechám si místo, kdyby mě ještě něco napadlo.

Líbe Tě Vašek

Pozdravuj všechny přátele! Janu Tůmovou, oba Brabence, Martu (čekám na zprávu, co se jí narodí), Zdenu a všechny. Taky Tondu! (Měli jsme docela príma „poslední večeři“ – jen mne mrzí, že jsem se až příliš rozšoupl; možná to někomu vadilo.)

P.S. Důležité! Koupil jsem od Trinkyho krásnej obraz! Je třeba mu poslat 5 000!

úterý/5

Konečně déšť! A bouřka! Na zdejším vnitřním klimatu se to sice tak hned neodrazí, ale přeci je to úleva! Už jsem se bál, že se udusím! Teď mám výbornou náladu. Budu Ti psát vždycky, jen když budu mít dobrou náladu; budu-li mít deprese, nechám si je pro sebe. Mrzí mě, že jsem mezi dvěma vězeními zase nestihl napsat hru. Není to krize psavosti – píšu furt rád (a zvlášť tady mám chuť psát, když nemůžu) – ale spíš jakási krize nápadů. Toho Fausta mám sice promyšleného a skoro do půlky napsaného, ale pořád s tím nejsem moc spokojen. Chtěl bych napsat jednou zase něco nesporného, ne něco, co by se líbilo jen podivínům (jako Horský hotel). Zkusím si toho Fausta tady trochu promýšlet. Mám určitou šanci, že tu budu mít angličtinu, to by bylo príma – * – Možná jsi už zjistila, že máme v pražském bytě novou vložku do zámku. 2 klíče mám tady, jeden jsem nechal u sousedky pro našeho nájemníka – z toho se dají udělat duplikáty. Museli ho vyměnit, protože starý klíč tam nešel. Nešel tam proto, že týž den ráno byla už jednou vložka vyměněna. Bylo mi to vysvětleno tím, že se Bezpečnost domnívala, že jsem doma a že neotvírám – proto tam vnikla, a když mne nenašla, nechala vyměnit zámek, který byl později – při DP – znovu vyměněn. Já doma nebyl, protože jsem se potloukal po městě a užíval svobody – jako bych tušil, že ji mám tak brzo zase ztratit. Našli mě pak při jedné návštěvě. Měl jsem při tom výroky ve stylu Honzy Němce, což se moc k mé klidné povaze nehodí, ale mě nic vtipnějšího nenapadlo. Byl to takový emotivní výraz bezmoci, který si oni vysvětlili tím, že jsem chtěl prý okouzlit jednu slečnu, která to slyšela. No nic. Uvidíme. Středa – ráno: vedro pokračuje – sen o Formanovi –

Vašek